

знае, може най-сетне да изгрѣе слънце. И самиятъ азъ се надѣя, че единъ день очитѣ ми ще прогледатъ поне слабо — нервитѣ не сж засегнати. И тогава ще отида при тѣхъ . . .“

*

Но Яворовъ не прогледна . . .

Сбжднаха се пророческитѣ му видения :

Властенъ зовъ се носи срѣдъ нощъта,
Гжстѣ мракъ, готовъ и мене да пребули.

*

И той си отиде, безъ да може да ни даде онова, за което тѣй жадно купнѣеше душата му.

Надъ гроба му се издига строенъ паметникъ — тжгата на България, която оплаква своя голѣмъ синъ. Предъ тоя паметникъ младежъта ще идва да поднася на поета смиренъ поклонъ и дълбока признателность. И това ще бжде на вѣчни времена, защото поезията на Яворова е вѣчна и неуведаема, както е вѣчна красотата и истината.

